

A legfőbb művészet

*A legfőbb művészet, tudod-e mi?
Derült szívvel megöregedni.
Pihenni ott, ahol tenni vágyol,
Hallgatni, ha van, aki vádol.
Nem lenni bús, reményt vesztett
Csendben viselni a keresztet.*

*Irigység nélkül nézni végig
Mások tevékeny, erős éltét
Kezed letenni az öledbe
S hagyni, hogy gondod más
viselje.*

*Ahol segíteni tudtál régen
Bevallani nyugodtan szépen:*

*Hogy erre most már nincs erőd,
Nem vagy olyan, mint azelőtt
S járnai örömmel, vidáman
Istentől rád szabott igádban.
De ezt a békét honnan vesszük?
Onnan, ha azt erősen hisszük,*

*Hogy a teher mit vinniünk kell
A mennyei otthonra készít fel.
Ez csak a végső simítás
Az öreg szíven, semmi más.
Ez old fel minden köteléket
Ha e világ még fogna téged.*

*Az Úr nem szűnik meg tanítani
Azért kell a sok harcot
megharcolni*

*Vén-korban is, míg csendesen
Szívünk az Úrban megpihen
S kész vagy az Ő kezéből venni,
Hogy Ő minden, s te nem vagy
semmi.*

*S akkor a kegyelmes Édes Atya
A legszebb munkát is megadja.
Kezed imára kulcsolod,
S ez mindennél dicsőbb dolog.
Áldást kérsz szeretteidre
Körülötted nagyra és kicsinyre,
S ha majd e munkád is betelt
S a végső óra közelgett,
Engedsz az égi szent hívásnak,
Enyém vagy, jöjj! El nem
bocsátlak.*

(Ismeretlen szerző)

Végigmenni az úton...

Erre Péter beszélni kezdett, és ezt mondta: „Most kezdem igazán megérteni, hogy nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik. Ezt az ígét küldte Izráel fiainak, amikor békességet hirdetett Jézus Krisztus által. Ő a mindenség Ura! Ti tudjátok, mi történt, kezdve Galileától az egész Júdeában, az után a kerszttség után, amelyet János hirdetett: A názáreti Jézust felkente az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett, és meggyógyított mindenkit, akik az ördög igájában vergődtek, mert az Isten volt vele. Mi pedig tanúi vagyunk minnának, amit ő tett a zsidók tartományában és Jeruzsálemben. Őt azonban fára feszítve megölték; de az Isten harmadnapon feltámasztotta őt, és megadta neki, hogy láthatóan megjelenjék; de nem az egész népnek, hanem csak azoknak a tanúknak, akiket előre kiválasztott erre az Isten: minékünk, akik együtt ettünk és ittunk vele, miután feltámadt a halálból. És ő megparancsolta nekünk, hogy hirdessük a népnek, és tenyünk bizonyosságot arról, hogy ő Istentől rendelt bírója élőknek és holtaknak. Róla tesznek bizonyosságot a próféták mind, hogy aki hisz őbenne, az ő neve által bűnbocsánatot nyer.” Míg ezeket a szavakat mondta Péter, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták az ígét. És elámultak a zsidó származású hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitérítetett a Szentlélek ajándéka. (ApCsel 10:34-45)

Nem az első Pünkösdi igéje ez a néhány vers, de mégis pünkösdi igéje, mert a Szentlélek kitöltéséről van benne szó. Ígét hirdet Péter apostol egy családi otthonban, s miközben a jelenlévők hallgatják az ígét, végbe megy a nagy pünkösdi élmény: - a Szentlélek kitöltése -, amikor azt olvassuk, „...miközben szólt Péter az ígét, leszállt a Szentlélek mindazokra, akik hallgatták a beszédét.”

Annyi ismeretünk mindannyiunknak van az Ige alapján, hogy ami Pünkösdkor végbe ment, az nem valami isteni ráadás volt

arra a munkára, amit az Úr Jézus végzett ezen a földön, hanem nagyon lényeges része a mi Urunk munkájának. Maga a megváltás munkája Pünkösöd nélkül is befejezett munka, mivel az Úr Jézus áldozata a bűneinket elrendezte a mennyei Atya előtt, de ahhoz, hogy a megváltás munkája átformáló tényezőjévé váljon az életünknek, ehhez Pünkösödnek is jönnie kellett. Azt jelenti ez, hogy az Úr Jézus Krisztus elrendezte a mennyei Atyával való viszonyunkat, helyreállította a kapcsolatot közöttünk és az Atya között, megnyitotta a Mennysors ország kapuját is a számunkra, de nem fog bennünket a karjaiba venni és berakni a Mennysors ország kapuján. Nekünk kell elindulni, nekünk kell az úton végigmenni és nekünk kell oda megérkezni. Az elinduláshoz és az úton való végig menéshez Pünkösöd kell, erő kell, úgy, ahogy az Úr Jézus megmondotta a tanítványoknak: „Vesztek erőt minékutána a Szentlélek eljön rátok. Ez a Szentlélek megtanít majd benneteket mindenre, elvezérel benneteket minden igazságra” – vagyis képesít benneteket arra, hogy megharcoljátok a hit harcát és bemerjétek Isten országába.

A Pünkösödöt ünneplő hívő embernek nagyon fontos ezt megérteni, mert e nélkül távol marad a szívüktől Pünkösöd, s esetleg úgy gondolkozunk, hogy az Úr Jézus elvégezte a megváltás munkáját, és ezzel el is van intézve minden. Nincs elintézve! Mert a megváltás munkáját a mi részünkről a megváltott életnek kell követni, amelyhez pedig a Szentlélekre van szükségünk. Lehet élni a Gyülekezetben Szentlélek nélkül is, vagy lehet élni vallásos életet Szentlélek nélkül is, de olyan megváltott életet élni, amely egyben a Krisztusról bizonyoságtévő élet is – csak a Szentlélekkel lehet.

Sokaknak azért idegen ez a gondolat, mert azt gondolják, hogy amikor a Szentlélekről és a vele való beteljesedésről van szó, az valami beteges extázist jelent az ember életében, valami szent megrészegetést. Nincs erről szó, mert a Pünkösödöt

ARCKÉPCSARNOK

Szolgatársunk: Durst László

két alapvető dolog jellemzi a hívő életünkben: erő és a józanság. Ez a Kornéliusz, akivel az idézett igében találkozunk, pogány szárados volt. Nem tartozott Izrael népéhez, sokistenhitre nevelték. A mennyei Atya azonban ismerte a szívét és látta benne a becsületes vágyakozást az igazság megismerése iránt, és kitöltötte reá és házanépére a Szentlélek ajándékát. Ezzel pedig bizonyoságot adta annak, hogy minden nemzetben kedves Őelőtte, aki Őt féli és az igazságot cselekszi.

Vannak közösségek vagy hívő csoportok, akik szeretik kisajátítani maguknak a Szentlelket. Azt mondják, hogy csak az részesülhet a Szentlélek ajándékában, aki közéjük megy, és úgy értelmezi a Szentírást, ahogy ők értelmezik, és úgy könyörögnek a Szentlélekért, ahogyan ők könyörögnek. Az ilyen felekezeti szűkkeblűségeknek az ideje lejárt. Sem a Szentlelket, sem az Úr Jézust, sem a mennyei Atyát kisajátítani nem lehet. Mindannyiunknak a személyes problémája az, hogy részesültünk-e a Szentlélek ajándékában vagy pedig nem? Eljutott-e a hívő életünk a Pünkösdig vagy pedig nem? A pünkösdi Ige mellett mindannyiunknak saját magának kell a választ erre a kérdésre megadni, s bizonyosnak lenni felőle, hogy bennünk van-e az az erő, amelyről az Úr Jézus szólt a tanítványoknak, amikor azt mondotta, hogy „*Veszteket erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok*”. Imádkozzunk a Szentlélek ajándékáért, és tegye áldottá a mennyei Atya a szívünkben a pünkösdi Igét.

Dr. Szakács Imre

Valaki így határozta meg az alázatot: „Az alázat a szív teljes nyugalma. Nem várunk el semmit, nem csodálkozunk semmin, amit az emberek tesznek velünk, és nem érzünk semmit, ha ellenünk cselekszenek. Nyugodt a szívünk, ha nem dicsérnek meg, és azt sem tekintjük tragikusnak, ha kárhozthatnak és megvetnek bennünket. Áldott hajlékunk van az Úrban, ahova bemehetünk, bezárkózhatunk és letérdelhetünk Atyánk elé titokban, és békében vagyunk mint a nyugalom mély tengerében, amikor körülöttünk és fölöttünk háborgás történik. Az alázatos személy nem az, aki azt gondolja magáról, hogy nagyon mélyen van, hanem az, aki nem gondol magáról semmit.”

Budapestnek van egy párját ritkító, csendes része, ahol a fák zöldjén átszűrődő napsugár melengeti az ember arcát. Ahol madarak énekétől „zajos a tér”, és ahol a fenyő ágai között mókusz szalad önfeledten a fán felfelé.

Rátaláltam egy ódon házra, melynek teraszán várt egy mosolygós, ragyogó tekintetű, idősebb ember. Hozzá jöttem riportra. Pontról pontra „átfutottuk” a papíromon sorakozó kérdéseket. Laci bácsi történelmet írt le szavaival, én pedig „elindítottam” a felvételt.

1927-ben született Nyíregyházán, majd felköltöztek Budapestre. Evangélikus családból származott, ahol vallásosan nevelték. Budán járt gimnáziumba. Amikor már ostromolták a várost, éppen az érettségi előtt álltak, ami sikerült, ugyanúgy, mint felvételt nyerni a Budapesti Műszaki Egyetemre, ahol sokadmagával tanult a háborút követő években. Az intézmény falai között működött az Egyetemi Bibliakör, egy hívő adjunktus szárnyai alatt, mely helyet adott a protestáns hívő fiataloknak a Biblia tanulmányozására és a közösség gyakorlására.

Vízépítő mérnökként végzett, de ami talán ennél is meghatározóbb és fontosabb, hogy Isten megváltott gyermeke lett egy Tahiban tartott ifjúsági táborban.

1951-ben a Budavári Evangélikus gyülekezethez csatlakozott, ahol Sréter Ferenc pásztorlása alatt szolgált. Az „Ébredés gyermekei” közé tartoztak ők, akik vitték a világosságot a világba, és hitelesen képviselték Alianszokkal, a Krisztusi szeretet egységét. A gyülekezeti élet része volt a vasárnapi iskolai szolgálat, a fiú- és lánykör, és az evangelizáló bibliaórák.

Valamint segítettek a rászorulókat a kitelepítések idején.

„Amit Isten egybeszerkesztett ember szét ne válassza...” kapta ugyanezt a vezetést egy fiú és egy lány. Laci bácsi feleségével 1957-ben kötött házasságot. Hat gyermekük született, és mára már 38 unokával áldotta meg őket Isten, Aki betartotta házasságkötésükkel tett ígéretét: „Megaládalak és megsokasítom utódaidat és utódaidnak utódait is”.

A rendszerváltozás szele járta át az egyházat, és a közösségük számára nehéz, földalatti évek következtek, de az Úrnak mindig gondja volt rájuk. Hitben megerősödtek, és létszámban is növekedtek. Aztán: „Aki pedig szétszóródtak, elmentek és hirdették az igét” (ApCsel 8:4).

Őket is szétszórta Isten, de mindenki Isten színe előtt kereste, hogy melyik gyülekezetbe kell beépülnie. Laci bácsiék a Keresztyén Testvérgyülekezetben találták meg szolgálati helyüket.

1989 után sorra alakultak az Alapítványok, ahol hívő férfiak álltak be képviselni az Úr ügyét. Megalakulhatott a Magyar Evangéliumi Rádió Alapítvány, ahol Durst László is a kuratórium tagja lett, aki már évekkel korábban hallott a Trans World Radio-ról.

„...Az életünk során sokszor nehéz volt meglátni, hogy merre tovább. Voltak világos, de próbákkal, harcokkal teli idők is. Istené legyen a hála és dicséret, hogy megörzött minket ezen az úton!”

Bizony megállt körülöttem az idő, és nem is rögzítettem a felvételt mini disc-re...

Viszont a szívembe annál több bele vésődött. A történelem megelevenedett előttem. A hit harcai értelmet nyertek a nehéz időkből merített példák által. S az Úr iránti engedelmisség, mely Laci bácsiék életében vezérfonal volt, békességgel és hálával töltött el.

Igen, így szeretném én is: hogy futásomat hűséggel végezzem el, hogy a mosoly ne tűnjön el az arcomról, és szemeim soha ne veszítsék el az Úrtól nyert ragyogásukat, melyből más a lelkem tükrébe láthat.

A Durst Lászlóval készült riport: 2005.07.09-én, 17.30-tól a rövidhullámon hallható.

Elek Éva

Lelkiposta

Szeretettel köszöntöm a MERA munkatársait, a jó Isten áldása legyen munkáikon, mert az aratnivaló sok, és a munkás kevés. Elnézést kérve a mulasztásért, hogy ily soká válaszolok a levelekre, de gondolatban együtt vagyok Önökkel. Nagy örömet szereznek nekem a sok vigasztaló és megnyugtató üzenettel.

Egy kis beszámolót adjak az esztendő lefolyásáról: hálát adva a jó Istennek minden ügyes bajos dologhoz adott erőt tovább vinni életünket, és hogy még meg tudjam harcolni a hit szép, nemes harcát. Nem könnyű, de nem is nehéz, mert a megváltó Krisztusunk viseli helyettünk a kereszthordozást.

Mert én már gyenge testi és lelki léttől régen összeomlottam volna. De azt is tudom, hogy Isten a gyengéken keresztül mutatja meg az Ő erejét.

A. Lídia, Románia

Áldást, békességet kívánok a MERA minden dolgozójának! Tudatom, hogy a műsorszámot és az Antennát rendszeresen megkapom, amiért nagyon hálás vagyok Istennek.

Én egy 77 éves nyugdíjas mezőgazdasági mérnök vagyok. Imádkozom és imádkozni is fogok a MERA fennmaradásáért és hiszem, hogy az Úr meghallgat. Mi a feleséggel állandó hallgatói vagyunk a 20,40-kor kezdődő adásnak, a többire pedig nincs lehetőségünk. Nagyon nagyra értékeljük Gerzsenyi László lelkész úr prédikációit. Számunkra ő az aranyember.

Egy pár szót még magamról. Házunk után egy szép kert van, amelyben sokféle gyümölcsöt, zöldséget és más terméket termelnek, ami szükséges a megélhetéshez. Az adakozástól nem zárkozom el, mert azt úgy tekintem, mint kölcsönt az Úrnak. Aki a legnagyobb kamattal adja vissza. Itthon főképp természetben segítem a rászorulókat.

Az eredményeket és a problémákat figyelemmel olvastam, akiktől pedig elbúcsúztunk, hiszem, hogy az Úr pótolni fogja. Boldogok, akik az Úrban halnak meg.

2003-ban nekem is volt egy figyelmeztetés, ami szerencsés műtéttel végződött. Az Úr akkor is velem volt. Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk. Az egészségem hála Istennek rendbe jött, és tovább dolgozom Isten segédelmével.

A Trans World Rádióknak mi is hálásak vagyunk, amit nagyon jól hallunk. Ami az

olvasást illeti, nekem is szürke hályog van mindkét szememen, de hála az Úrnak, hogy ennyit is látok. Ugye megértetek. Maradok tisztelettel, és kívánok jó egészséget, békességet a MERA minden munkatársának ebben a nem könnyű de áldott munkában.

Isten áldja meg magukat és mindnyájuknak eredményét. Mentsen meg mindnyájunkat és országainkat a természeti és más csapásoktól.

Végül szeretettel búcsúzom abban a reményben, hogy még egyszer találkozunk.

B. Mihály, Ukrajna

Kedves Mera! Jakab levelének az első részének a tizenkettedik versével köszöntelek titeket: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az ÚR megígért az öt szeretőknek.”

Először is szeretnék bocsánatot kérni, hogy ilyen későn írom a levelemet, viszont szeretném megköszönni a levelüket, amit megkaptam. Amióta nem írtam, sok minden történt velem. Hála az ÚRNAK felvettek a Debreceni Református Gimnáziumba. A tanulásban is nagyon sokat segített ISTEN, és tudom, hogy nélküle nem sikerült volna oly sok dolog. Hálát is adok ezért neki, hogy mindeddig megsegített az ÚR. Régebben, mint mondtam, sokszor elcsüggedtem.

Azóta egy bibliaórán az ÚR megmondta, hogy ne csüggedjek el, „Mert nem a fél-elemnek a lelkét adta nekünk az ISTEN, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” Ahogy a 2 Timóteus 1:7 mondja. Olyan jó tudni azt, hogy JÉZUS már ilyen fiatalon is használni akar az Ő szolgálatára: az evangélium hirdetésére, és ebben a csodálatos feladatban nem hagy egyedül, hanem velünk van a világ végezetéig. Nem szabad azt hinnünk, hogy nem tud használni. Igaz, magunktól képtelenek vagyunk erre, de ő felkészít bennünket a szolgálatra.

Adásaikat örömmel hallgatom, és a hitben is nagy segítséget nyújtanak nekem. Hálát adunk ISTENNEK azért is, hogy működhetnek az adások. Zárom soraimat és ISTEN áldását kívánom egész életükre és munkájukra. egy hallgatójuk Nyírbátorból

S. Pál, Nyírbátor

Ha nem lett volna velem az Úr..

Én teljes mértékben átéltem e Zsoltár igazságát. Ennek már több mint negyven éve.

Kezdő tanítónő voltam, még csak hatodik éve tanítottam, mikor felszólítottak a tanügyből, hogy nem dolgozhatom tovább, ha nem hagyom el a gyülekezetet, melybe járok.

Az igazgatónőmtől tudtam meg, hogy névtelen feljelentést kapott a tanügyi főnök, hogy hittant tanítok, pedig abban az évben nem én voltam a vasárnapiskolai tanító. Voltak a gyülekezetben „hamis” atyafiak, ahogy Pál apostol nevezte őket, akik ezt a feljelentést tették, mert más álláspontom volt bizonyos dolgról.

Az igazgatónő behívott az irodájába, és próbált meggyőzni, hogy otthón, a szobámban is tudom gyakorolni a hitemet, mármint titeket. Nem tebetem, mondtam neki, mert ha már csak maga tudja, de tudják mások is, akkor megtagadnám Megváltómat, aki szeret, és én is szeretem, mert szeretetből vállalta a nyilvános, csúfos kereszthalált én értem is. Ő meghalt, de feltámadott, most a mennyben van, ahonnan eljövendő. Mert most nem a gyülekezetéről van szó, hanem rólam és az én Megváltómról. Nem tebetem és nem is tettem meg.

Felmondásomat azzal indokolták meg, hogy életpéldámmal rontom a tudományos szocializmus fejlődését. Boldog voltam és vagyok, hogy nem mást írtak be, mint pl. hogy rágalmazó és más dolgába avatkozó, ahogy ezt Péter apostol írja levelében.

Nagyon a semmibe találtam volna magam, ha nincs velem az Úr. Sehol sem kaphattam munkát, nem tudtam, hogy is fogok megélni, de velem volt az Úr és lépésről lépésre vezetett. Sokszor kaptam a mennyei mannából különleges étket. És most ennyi év távlatából is áldom az Urat, hogy méltónak látott e fajta szolgálatra, méltatott nem csak hogy higgyek benne, hanem hogy szenvedjek is.

De ez még nagyon messze van a töviskoronától, ahogy ezt Tersztyigen mondta: Gondoskodott az Úr életemről, annak szükségéről, nem is akárhogyan, gyermekebezt méltóan.

Igaz, hogy nagy kincs a hit megelégedéssel. Mert: „Aki nekem szolgál, engem kövessen: és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgálom, és ha valaki nekem szolgál, azt megbecsüli az Atya.” Jn 12: 26

Nagyajtai Eszter.

Ez csakis Isten munkája lehetett

Hogyan vezetett az Úr, mint riportert, a MERA rádióban:

Lelkipásztorom egyben a MERA rádió igazgatója is. Meghívták egy evangelizációs sorozatra, hogy a nagyhéten, két egymást követő estén hirdesse Isten igazságát mindazoknak, akiknek a szívét a Teremtő már felkészítette a találkozásra.

Mivel én is a meghívó városból származom, nem messze a magyar határtól, örömmel hallottam erről a lehetőségről, mert éppen akkor haza készültem. Rögtön felajánlottam, hogy akkor én, mint rádiós riportert el tudok menni abba az imaházba, és tudok ott rádiófelvételeket készíteni. Ennek egyszerűen az volt a magyarázata, hogy ebben a városban, ami most Romániához tartozik, nagyon sok rokonom él. Éppen aktuális volt egy nagy jubileumi családi ünnepség, és én szinte repültem, hogy ezen a héten ismét együtt lehessünk.

A multság jól sikerült, és a végén a vendégek hazamentek, de én még ott maradtam néhány napra a rádiós feladataim miatt. Nem volt ez kényelmetlen vagy áldozat, mert nagyon szívesen beszélgettem kedves családommal, amire elég ritkán nyílik lehetőség.

Szó került erről-arról, és egyszer csak előjött egy majdnem egy éves eset. A család fia házasodott. A lagziban bizony felütötte fejét a veszekedés, a harag, a büszkeség, a „majd megmutatom nektek, hogy ki vagyok én” és a „majd megkapod tőlem, ami neked jár” gyakorlata.

Szinte senki sem tudja megfejtani, hogy honnan eredt ez a lehetetlen helyzet, de igen rövid idő alatt már annyira elhatalmasodott a parázs-hangulat, hogy ajtócsapkodások, káromkodások és szidalmak zápora hullt. Ez már csak azért is nagyon különös volt, mert ez egy összetartó és egymást nagyon szerető családban történt, és ráadásul egy református püspöki parókia vendégei voltunk.

Nos, amikor beszélgettünk otthon, előjött ez az eset is. Meghánytuk-vetettük, hogy mi történt, és én azt gondoltam, hogy oda bizony a gonosz szellemiség telepedett be, valószínűleg azért, mert nyitva hagytuk a lelkünk egy-egy ajtaját arra, hogy bejöhessen rajta. Ezek az ajtók: a kivagyiság, a pénz iránti hódolat és a büszkeség feliratot hordozták.

Lényeg a lényeg, hogy most is felelevenedett, hogy mi történt akkor, és így záródott a beszélgetés: „Na, ezt aztán sosem tudom megbocsátani neki. Nem beszélünk róla, úgy teszünk, mintha mi sem történt volna, de ezt élő ember meg nem bocsáthatja a másiknak. Így tönkretenni a gyermekem esküvőjét, ez már több a soknál.”

Néha, néha beleszóltam, mert én is ott voltam a történetnél, és próbáltam menteni, ami menthető: „Gondold meg, hogy mennyire jellemző ez rá, amit tett, ugye, hogy semennyire. Bizonyára nem is így gondolta, csak elragadta a hév. Legjobb, ha megbocsátod és elfelejted.” „Ezt egy anya nem tudja megbocsátani” – jött a válasz.

Aztán beszéltem neki arról, hogy ha ő nem bocsát meg, akkor Istentől sem várhatja, hogy neki bocsánatot adjon a bűneiert.

„De ez már szörnyűség” – szóltak a süket fülek és ismét belefeledkeztek a részletek tárgyalásába.

Most a megbocsátásnak azt az oldalát próbáltam kidomborítani,

hogy a bennünk munkálkodó bosszúság mennyi szellemi és testi betegséget tud okozni csak úgy idegi alapon: pl. gyomorfekélyt, magas vérnyomást, kopaszságot, szívbetegséget – és had ne soroljam –, de szavaim nem jutottak el a szívekig.

Ez a történet kavargott bennem még este is és az a kérdés Istenem felé, hogy mit mondhatok én még, hogy megértsék, miről van szó: nem az emberre kell haragudnunk, hanem a bűnre. Amikor tudatosult, hogy teljesen süket fülekre találtam, nem tudtam mást tenni, mint az Úr lábához helyeztem a megoldatlan gondot, és kértem az Ő segítségét.

Ez a történet ott maradt bennem, bár szinte észre sem vettem. Amikor vége lett az evangelizációs alkalomnak, én fogtam a mikrofont és odamentem egy-egy testvérhez, vendéghez, hogy az Úr Igéjének fényéről kérdezzem őket.

Egyszer csak egy nagyon tartózkodó asszonykához léptem oda, szinte akaratom ellenére. Alig akart válaszolni a kérdéseimre, annyira zárkózott volt, annyira nem volt felkészülve a mikrofonnal való találkozásra. Nagy nehezen mégis belelendült a beszélgetésbe. Ekkor ez kérdés szakadt fel belőlem: „Húsvét van. Jézus Urunk megfeszült, hogy az Atya megbocsáthasson nekünk” – ránéztem a nőtestvérré és így folytattam: „Mi a véleményed a megbocsátásról, nemcsak most, húsvétkor de az év 365 napján?”

Ekkor szinte nem is akartam hinni a fülemnek, olyat hallottam. Elmondta, hogy megtért, de a férje ellenezte. Eljárt a gyülekezetbe, de a férje tiltotta, majd elhagyta és elvált tőle a hite miatt. Sokáig nem tudott megbocsátani a férjének, de aztán ezt is kimunkálta az Istenre néző lelkében az Úr. Azóta van igazi békessége, olyan mennyei, amelyet az Úr Jézus szerzett neki.

A riport végén annyira megrendültem, hogy alig bírtam továbblépni. Éreztem, hogy akkora kincset kaptam a munkámhoz, amit csak az Úr tudott előkészíteni és átadni.

Egyetlen pillanatig sem gondoltam azt, hogy én milyen ügyes riportert vagyok, lám, milyen érték jött itt napvilágra. Váltig csak az a kegyelem kavargott bennem, ahogy Isten intézte el, hogy ez az asszony megnyíljon.

Először – a családi beszélgetés nyomán – az én lelkemben vetette el az Úr a megbocsátás témakörét, és mivel ezzel foglalkoztam estig, ez buggyant ki belőlem, és ez lett az a kérdés, amire ez az asszony csendben megnyílt.

Megfelelő kérdés a megfelelő helyen. Megfelelő válasz a megfelelő időben. Ez csakis Isten munkája lehetett.

Nagyon boldog vagyok, amikor meglátom, hogy Isten miként dolgozik úgy az életben, hogy odavon másokat is.

Dicsérem ezért és áldom az Urat, a nagy szervezőt, a lelkek igaz ismerőjét, az igazi szerkesztőt és a csodásan szerető Atyát, aki még ilyen nehéz körülmények között is megnyugvást és békét tud adni királyi gyermekének.

Téged csodálva és hálás szívvel köszönöm Uram, hogy te vezetsz minket, és nekünk mindig van kire felnéznünk!

Remélem kedves hallgatónk, hogy ha majd meghallod ennek az asszonynak a tanúságát, eszedbe jut ez a történet is, mert hiszem, hogy ezt Isten készítette el nekünk, tanulságként.

Sabjamosy Éva

NINCS JOGUNK FELADNI

Miközben műsort szerkeszt az ember, óhatatlanul egyre több területre nyílik rá a szeme. Évek óta készítem a családi műsorokat, s sokáig szolgáltunk együtt Mária nénivel, akitől igazán sokat lehetett tanulni. Most, hogy Ő már hazament a mennyei Atyához, de hangját minden béten újra és újra felidézjük a hangszalag segítségével, sokszor meg kell állapítanom: igazán aktuális a mondanivalója, s érdemes odafigyelni egy-egy történet üzenetére. Természetesen szerkesztés közben nem csak átolvasom a következő műsor anyagát, de sok mindennek utána is járok, néha valóságos kis kutatómunka kerekedik ki egyik-másik anyag előkészítéséből. Egyszóval: a szerkesztő is tanul...

Az elmúlt hetekben Nehémiás könyvét olvasgatva néhány dolgon elgondolkodtam. Nagyon nehéz, szinte kilátástalan volt az a helyzet, melyben odaállt a nép élére. Egy lepusztult város, a romlásba beletörődött lakosokkal, körbevéve leselkedő ellenséggel- ezek voltak a realitások. Olyan könnyen elcsüggedünk, egy-egy reménytelen helyzet láttán! Ám Nehémiás nem adta fel, nem csüggedt el. Nem azért, mert ő ilyen nagyszerű vezér volt, hanem azért, mert Istentől kapta a feladatot, és hozzá az erőt, a kitartást is...

Aztán az is gondolkodóba ejtett, hogy jó volna megtanulni ettől az embertől azt is, hogy hogyan kell a jó ügyet jól képviselni. Mit értek ez alatt? Először is jó ügyet képviselt akkor, amikor odaállt a nép élére, s

felépítettek a romos várfalat. Aztán akkor is jó ügyet képviselt, amikor a szegények nyomorúságát látva könyörületre indult a szíve (s az erszénye is), s elengedte a tartozásukat. Tehát mindig a jó oldalon állt Nehémiás. De itt még nincs vége, hiszen a többieket, az egész népet képes volt a jóra mozgósítani! Vajon mi lehetett a titka? Meg vagyok győződve, hogy sok mai vezető is szívesen birtokolná ezt a vezetési „csoda titkot”. Félek, hogy a recept egyszerűbb, mint gondolnánk, hiszen Nehémiás nem a maga erejére támaszkodott, s Isten nem hagyta magára hűséges szolgálóját, mint ahogy minket se hagy magunkra, ha benne bízunk, és neki engedelmeskedünk...

Nehémiástól és a várfalépítő néptől nemcsak a kitartást, az elszántságot, és a „jó mozgósítást” kellene megtanulnunk, hanem a hálaadást is. Mennyivel szebb lenne az életünk, ha egy-egy életszakaszt úgy tudnánk lezárni, hogy hálát adunk a megtett útért, a gondviselésért...

Tovább olvasva az ígét megdöbbenett, hogy ennek ellenére, évekkel később Nehémiásnak sok mindent előlről kellett kezdenie. Visszagondolva eddigi igehírdetési élményeimre, meg kellett állapítanom, hogy erről az ígéről nem igen hallottam prédikációt. Talán azért nem, mert nem igazán szeretjük azt, ha egy elvégzett munkáról egyszer csak ki-

derül, hogy valami oknál fogva semmissé lett, és mindent előlről, szinte nulláról kell kezdeni. Nagyon elkésérítő tud lenni egy leégett, vagy egy összedőlő ház romjai fölött állni, és hozzákezdeni a rom eltakarításhoz, abban a tudatban, hogy még egyszer végig kell szenvedni az építkezés minden kínját-keservét...

Nincs ez máshogy a lelki munkában sem. Nehéz még egyszer ugyanazt az utat végigjárni, azzal a lelki teherrel, hogy tulajdonképpen most olyat teszek, amit már egyszer megtettem. Megcsináltam, csak valami, pontosabban valaki miatt, újra kezdhetem. Valaki miatt, hiszen van valaki, a lelkünk ellensége, a Sátán, aki minden jónak a megrontója, s aki azért jött, hogy romboljon és pusztítson. Tudnunk kell, hogy a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem szellemi fejedelemségek ellen. Épp ezért hadakozásunk fegyverei is szellemiek kellene, hogy legyenek, és tudatosítanunk kell magunkban azt is, hogy ha Isten nem fárad bele a velünk való törődésbe, és nem fárad bele abba, hogy újra és újra megbocsásson nekünk, és lehetőséget adjon az újrakezdésre, akkor nekünk sincs jogunk a belefáradásba... Ráadásul az újrakezdés lehetősége Isten ajándéka. Lehet, hogy fájdalmas dolog, de kegyelmes is, hiszen azt jelenti, hogy még van idő, még van lehetőség, még van kegyelem.

Kulsár Anikó

CIGÁNYMISSZIÓ

„...nem személyválogató az Isten, hanem minden nép között kedves előtte, aki féli őt, és igazságot cselekszik.” (ApCsel 10:34b-35)

2001. június 15-én hangzott el a cigány-műsor első adása. Ennek már négy éve! Isten iránti hálával tekintek vissza erre az időre, mert amiért elindult ez a műsor, – nemcsak cigányoknak – elérte célját. Több hallgatónk írta, hogy szívesen hallgatja ezeket az adásokat, és most már másképpen néz ezekre az emberekre.

A felvételek többsége gyülekezetekben, vagy tanfolyamokon készül. Itt csak az őszinte beszédnek van helye, hiszen ezt a családtagok, a rokonok és ismerősök is hallják. Tehát ami a műsorokban elhangzik, az hiteles! Őszintén beszélnek arról, hogy Isten miként változtatta meg

az életüket. Ezért nagy öröm számomra minden egyes alkalom, amelyen részt veszek.

Néhány hete a Baptista Roma Misszió kerestül elindult a műsorokról készült kazetták eljuttatása olyan cigány gyülekezetekbe, ahol megfelelő rádiókészülék hiányában az adásokat nem tudják hallgatni.

Isten új munkatársat –társakat is adott. Cséki Győző az Üdvhadsereg Teológiáján most végzett, és ezután az igei szolgálatot őtöle halljuk majd. Szeretném, hogy a műsor változatosabb, színesebb legyen, bár a tizenöt perc adásidő ennek bizonyos korlátokat szab. Remélem, hogy a kedves rádióhallgatók ennek a változásnak rövidesen fültanúi lesznek.

Kérem, írják meg véleményüket, észrevételüket a cigányműsorral kapcsolatban, amit őszinte szeretettel várok.

Rácz Géza

Bizonyságtétel

Köszöntöm a tisztelt olvasókat! Veres Gábor vagyok, a Károli Gáspár Református Egyetem kommunikáció szakos hallgatója. Tavaszi gyakorlatomat végzem a MERA-nál, ezért nyílt most arra lehetőségem, hogy beszámolhassak arról, hogyan találtam rá a Messiásra.

1985-ben születtem Budapesten. Családom mindkét ágról református, ezért nálunk egyértelmű volt az, hogy kiskorunkban hittan órára járunk. A lelkészt már jól ismertem, hisz a testvéreimet is tanította. Most így utólag visszagondolva fontos lépés volt ez az életemben. Ekkor „ismerkedtem meg” Istennel. Persze, mint minden gyerek, én is szívesebben lettem volna kint a többiekkel a játszótéren, de nekem hittanra kellett menni. Ez nem igazán tetszett. Volt egy időszak - emlékszem - mikor nem nagyon jártam hittanra, mert a sulis focicsapatának abban az időpontban volt az edzése.

Hatodik osztályos voltam, amikor úgy nézett ki, hogy nemsokára megszűnik az általános iskola. Szüleim ezért azt javasolták, hogy próbálják meg felvételizni valahova, ha nem sikerül, akkor még mindig maradhatok. - De hát hova felvételizzek?

HÍREK

A Szaniszló Tibor testvér emlékére kiadott dupla CD újranyomása elkészült, tehát ez az anyag is újra megrendelhető, amit kizárólag ebben a formában lehet megkapni, kereskedelmi forgalomba nem kerül, nem árusítjuk.

A MERA képviselői részt vesznek 2005. május 27-28-án az Éjféli Kiáltás szervezésében a Protestáns Média Napokon. Szeretettel várjuk a standunknál azokat, akik munkánk iránt érdeklődnek.

Új megállapodás született a Jó Rész Alapítvány és a MERA között. Reményiségünk szerint a Biblia üzenete sorozat korábban elkezdett kiadása – az elmúlt hónapok akadozása után – új lendületet vesz.

A Budapest déli részén, s annak környékén élők a Rádió17 műsorában minden szerdán este Bozsóki Sándor testvérünk és munkatársunk műsorát hallhatják az FM 96.2 hullámhosszon.

– merült fel bennem a kérdés. Azon a nyáron töltöttem be a tizenkettedik születésnapomat. Attól a gyülekezetől, ahol megkereszteltek, mindig kijött valaki egy kis csokival és képeslappal, hogy felköszöntsön. Ez most is így történt, és aki kijött hozzánk, pont a Lónyay Utcai Református Gimnázium tanára volt. Ajánlotta, hogy felvételizzem oda. Megtettem, és ahogy az lenni szokott, fel is vettem. Visszagondolva ez is igen érdekes volt, hogy pont akkor jött az a tanár és ajánlotta a gimnáziumot. Talán Isten úgy akarta, hogy én oda járjak, ezt az is bizonyítja, hogy nyolcadikban felvételiztem egy másik „világi” középiskolába – és nem vettem fel. Nekem a Lónyayba kellett járnom.

Hetedikes koromba a lelkészem meghívott a konfirmációi előkészítőre. A testvéreim is lekonfirmáltak, ezért rám is ez a sors várt. Nagy előnyt jelentett az előkészítőn, hogy református gimibe járok, mert így már meg volt az elméleti háttér, ami szükséges volt. A lelki felismerés csak ez után jött. A konfirmációi vizsgát sikeresen teljesítettem. Ezáltal a gyülekezet tagja lettem. Az általuk rendezett konfirmandus táborban az ifjúsági kör tagjává fogadtak. A tábor után nem igazán jártam az ifjúság alkalmaira. Ez azért volt, mert elkezdtem egyesületben focizni. Egy hónap múlva viszont az IFI vezetője elhívott egy igei alkalomra és onnantól kezdve ott ragadtam. A társaság volt az, ami megfogott. Jó volt a hangulat, barátságos volt a légkör.

Én kiskorom óta éltem-haltam a fociért. Általános iskolás koromban egy utánpótlás-nevelő egyesületnél fociztam. Majd egy komolyabb egyesületbe igazoltam. A második évtől olyan edzőnk volt, aki egy szedett-vedett társaságból egy igazi csapatot formált. Kemény edzések, taktikai megbeszélések voltak. Tényleg úgy éreztem magam, mint egy igazi labdarúgó. Sok mindenre magtanított, külön is foglalkozott velem. Ez töltötte ki az életem, az edző szava „szent” volt számomra. Emiatt hanyagoltam az IFI-t, a táborokba mindig késéssel mentem le, mert bajnoki meccsem volt. Az IFI csak egy jó társaság volt számomra.

Az egyik nyári táborban viszont elkezdődött valami. Albertirsán táboroztunk egy hétig. A bajnokságnak vége volt, ezért rendesen le tudtam menni én is.

Itt éreztem meg először Isten szeretetét. Amit az agyammal már tudtam, azt most már a szívemmel is éreztem. Már nem nagyon emlékszem, hogy pontosan miről volt szó, de azt tudom, hogy minden megváltozott. A tábor után nagy lelkesedéssel voltam jelen az IFI-ken. Igaz, hogy késtem fél órát az edzés miatt, de még hulla fáradtan is ott akartam lenni, hallani akartam az igét. De a foci még mindig elsőbbséget élvezett. Az edzőm még mindig, nagyon fontos volt nekem. De már elindult Isten a szívemben az első hely felé.

Tizenhét éves koromig nagyon komolyan vettem a focit. De választás elé kerültem. Folytatom a focit, vagy a tanulásra helyezem a hangsúlyt. Hozzá tartozik az igazsághoz, hogy én akkor, tizenhét évesen odakerültem a felnőtt csapathoz. Az edzőm nagy reménységnek tartott. De döntenem kellett, és én a tanulást választottam. Az edzőm csalódott bennem, a családom ellenezte a dolgot, mégis éreztem, hogy ez a helyes döntés. Viszszanévezve már tudom, hogy Isten akarta így, ő vezetett. Ezáltal több időm lett az IFI-re, és Isten már nagyon közel ért az első helyhez a szívemben.

Az érettségi időszaka mindenki számára nagyon nehéz volt. Sokat izgultunk a vizsgák előtt. Bennem viszont volt egy megnyugvás. Minden vizsgára igen bátran mentem be, és nagyon eltökélten és a feladatra koncentrálni vizsgáztam. A vizsgák előtt mindig imádkoztunk, ez adta ezt a magabiztosságot. A felvételin se volt gond és így bekerülhettem a Károli Gáspár Református Egyetemre. Pedig az ELTE-re és a Semmelweis egyetemre is felvételiztem. Valahogy Isten ott akar lenni a tanulmányaimban.

Most már Isten az úr és az Ő vezetése alatt állok. A foci is megmaradt, de már csak hobbi szinten. Amiről le kellett mondanom, azt Isten többszörösen visszafizette, mert a gyülekezetünknek már saját focicsapata van, és annak én lehetek a csapatkapitánya. Református fiatalokkal lehetek együtt, és még a hobbimnak is hódolhatok.

Az IFI-ben is sok változás ment végbe. A lelkész úgy látta, hogy alkalmas vagyok az ifjúsági kör vezetésére. Nagy szolgálati lehetőséget adott Isten, amit igyekszem az Ő ereje segítségével elvégezni.

Hullámon és hálón a fiatalokkal

Ebben a félévben igyekeztünk a szolgálatról, a misszióról szólni az ifjúsági műsorokban és az Interneten is. Nem véletlenül. Tapasztalataink szerint igen kevesen vannak, akik önzetlenségből és Isten iránti tiszteletként mások javára tesznek, azaz szolgálnak. Miért van így? Nem tudom... talán az elfoglaltság, talán a rohanó tempó, talán, mert nehezen találják a fiatalok a helyüket, a tehetségüket, önmagukat. Remélem, kicsit mi is segítségükre voltunk, amikor vendégeinknek lehetőséget adtunk arra, hogy elmondják biztatásait.

A nyári időszakban az úgymond kedvenc műsorokat megismételjük. Talán a most következő néhány gondolat felkelti érdeklődésedet és meghallgatjátok a programokat.

Két igen érdekes programot szeretnék mindenki figyelmébe ajánlani, amelyek azt mutatják be, hogy a szolgálatnak van helye a mindennapi életben is.

A régészet és a biblia – témakörben Balogh Bea kutakodott, vendége Nagy Viktória, volt, aki ókori történelmet, és újszövetségi kortörténetet tanít, és régész végzettsége van, Megtérése is a régészethez kapcsolódik. Akkor kezdett el foglalkozni Istennel, amikor a sírfeltárások során sokat találkozott a halállal. A bibliai régészet érdekli... annál is érdekesebb ez, mert Magyarországon nem igazán lehet erről tanulni, hallani is csak keveset.

A téma tehát különleges, sok mondani-valóval, akit e tudomány érdekel, illetve a régészet kapcsolata a bibliával, az feltétlenül hallgassa meg a program ismétlését ezen a nyáron.

(Elhangzott az Interneten: 2005.02.25, riport: Balogh Bea) Ismétlés: 2005.06.19-én, vasárnap az ifjúsági programban. Kezdeti időpont: 20:45, 1396 KHz.

Beszélgetés a keresztyény iskoláról egy történelem tanárral, Cseri Andrással, aki beszélt élményeiről, elveiről, módszereiről. Rövid idézet következik:

„Én, mint osztályfőnök azt látom, hogy nagyon nagy igény van a diákok részéről arra, hogy kapcsolatba lépjenek a tanárokkal... ha konkrétumokat kell mondani, akkor azt mondhatom, hogy a legjobb, de a legnehezebben megvalósítható, hogy az ember négyszemközt beszéljen a diákokkal. Éveken át sikerült például, hogy mindenkinek írtam a születésnapjára levelet a „boldog születésnapot” – on felül is valamit, igyekeztem mindenkinek személyre szabottan. Aztán nagyon jó lehetőséget adnak a dolgozatosok, az alapján van mindig egy fél tenyérnyi hely, abová azért lehet írni, (nem feltétlenül azt, hogy legközelebb tanuljál jobban-többet kell oda írni). Sokszor előfordul, hogy a dolgozatra írok és e-mailben jön rá a válasz, és akkor utána leülünk és megbeszéljük mindezt. Nébezz ugyanakkor elindítani, nehezen nyílnak meg ök is és én sem vagyok az a kitarulkozás típus...”

Aki többet szeretne megtudni a tanár-diák viszonyról, illetve a tanár úrról vagy a keresztyény iskola jellemzőiről, az hallgassa meg ezt az adást.

(Elhangzott az Interneten 2004.12.03, riport: Pálmai Nóri.) Ismétlés: 2005.06.12-én, vasárnap az ifjúsági programban. Kezdeti időpont: 20:45, 1396 KHz.

Néhányan jelentkeztek felhívásainkra és írtak, kérdeztek, hozzászóltak – köszönjük! Keresettek bennünket továbbra is az interneten www.mera.hu/honlapon.

Értesítünk mindenkit, hogy élő adással legközelebb szeptemberben jelentkezünk, addig is a már elhangzott műsorokból sugárzunk válogatást.

Kellemes rádióhallgatást kívánok!

B. Eszter

Kis történetek

Egy perzsa legenda szerint egy király hű szolgát akart választani két jelölt közül. Meghagyta nekik, hogy egy-egy kosarat húzzanak tele vízzel a közeli kútból, mire este visszamegy megtekinteni munkájukat, és megfizeti nekik fáradságukat. Az egyik szolgáljelölt néhány vödör víz felhúzása után abbahagyta a hiábavaló munkát, de a másik folytatta. Azt mondta, hogy nem az ő dolga, hogy a víz kifolyik, csak az ő munkája az, hogy húzza tele a kosarat vízzel. Ezt tette egészen estig, és akkorra kihúzta az összes vizet a kútból. A kút alján meglátott egy gyémántot és meggyőződött róla, hogy nem hiába volt hűség.

Sokan megkérdezik: “Honnan tudom, hogy a Szentlélek bennem van?” Ugyanúgy tudom, mint ahogy tudom, hogy felvétel van egy hangszalagon, még akkor is, ha nem látom a zenét rajta. Megtudhatom ezt kétféle módon. Hihetek a feliratnak, ami azt mondja, hogy zenei felvétel van rajta, vagy pedig lejátszhatom a hangszalagot és meghallgathatom. Tudhatjuk, hogy a Szentlélek lakik bennünk azáltal, hogy hiszünk Istennek, aki ezt megmondta Igéjében, vagy pedig látjuk eredményeit az életünkben, amikor engedelmeskedünk neki.

Egy bizonyos retorikust megkérdeztek, hogy mi az ékesszólás első szabálya, és ő azt válaszolta, hogy a helyes előadásmód. Mi a második szabály? A helyes előadásmód. Mi a harmadik szabály? A helyes előadásmód. Éppen így, ha valaki megkérdez engem a keresztyén vallás első, második és harmadik szabályáról, mindig ezt válaszolom: az alázatosság.

Spurgeon: Isteni ígéretek kincsesháza

És beviszem harmadrészt a tűzbe, és megtisztítom őket, amint tisztítják az ezüstöt és megpróbálom őket, amint próbálják az aranyat: ő segítségül hívja az én nevemet, és én felelni fogok neki.

(Zakariás 13:9)

A kegyelem értékes fémmé változtat át minket, és akkor szükséges következményként jön a tűz és az olvasztókemence. Megjeddünk ettől? Inkább akarnánk, hogy értéktelennek tekintsenek, csak békességet élvezzünk, mint a mező kövei! Ez azt jelentené, hogy a rosszabb részt választjuk, a tál lensét, és örökrészünket feladjuk. „Nem, Uram! Örömmel vállalom, hogy az olvasztókemencébe vessél, csak orcád elől el ne vessél engemet!”

A tűz csak megtisztít, de nem semmisít meg minket. A tűzön át kell vezetnünk, de nem hagyatunk benne. Az Úr azon fáradozik, hogy az övét, mint az ezüstöt, megtisztítsa a salaktól. Akkor vagyunk bölcsök, ha szívesen vesszük ezt a tisztítási folyamatot, és nem utasítjuk el azt. Inkább azért imádkozzunk, hogy attól a rossz tulajdonságunktól megszabaduljunk és nem azért, hogy kikerüljünk az olvasztókemencéből.

Uram! Te valóban megpróbálsz minket! Csaknem a tűz marta-lékai leszünk. De ez is egy út, és a Te utad a legjobb. Őrizz meg bennünket a próbában, és fejezd be megtisztításunk folyamatát, hogy a Tied lehessünk az egész örökkévalóságon át!

TWR Konferencia

Április hónapban igen jelentős eseményt tudhatunk magunk mögött. Megtartotta szokásos éves értekezletét Pozsonyban a Trans World Radio Európai Tagozata. Ezen az alkalmon nem csak a szokásos beszámolók és értékelések hangzottak el, de közel két éves előkészítés után az egész világot átfogó keresztyén rádiós szervezet minden partnerével új szerződést kötött. A különös körültekintéssel előkészített okmányokat a TWR európai igazgatója, Werner Kroemer (ld. képünkön), valamint a Nemzeti Partnerek kuratóriumi vezetői és igazgatói hitelesítették kézjegyükkel.

Az új szerződés felváltja a korábbi „kizárólagos partner” jellegű szerződéseket. Az új szerződés készletet és sarkallja a nemzeti szervezeteket – tehát a magyar

nyelvterületen a MERA-t, hogy keresse meg azokat a testületeket, egyházakat, alapítványokat, illetve keresztyén missziós szervezeteket, akikkel együttműködve a maga területén még hatékonyabban képes az evangélium hirdetésére.

Az új szerződések létrehívásának egyik nyilvánvaló oka volt az is, hogy miközben jelentősen megnövekedett a nemzeti partnerszervezetek száma, igen jelentősen csökkent az anyagi bázis – elsősorban a dollár árfolyamának drasztikus csökkenése miatt.

Az új szerződés nagyon jelentős új terheket ró a MERA kuratóriumának és vezetőinek vállára. Számos új feladat vár ránk, melynek anyagi háttere korántsem biztosított. Ugyanakkor új munkatársakra is szükségünk lesz. Csak imádkozni tudunk, hogy Isten rendelje ki a szükséges anyagi és személyi feltételeket. Isten Igéjéből azonban azt a biztatást kaptuk, hogy Isten a megfelelő pillanatban kirendeli a szükséges dolgokat.

Hálásak vagyunk azokért a hallgatóinkért, akik – akár imádságban, akár adományaikkal – eddig is jelentős támogatást nyújtottak munkánkhoz. Bizunk abban, hogy hallgatóink továbbra is gondolnak ránk, s megtartanak minket imádkozó szeretetükben.

Kulcsár Tibor

Pályázat

Ha nem lett volna velünk az ÚR...

Jézus főpapai imájában nem azt kérte az Atyától, hogy gyermekeit vegye ki ebből a világból, hanem azt, hogy a harcaik közt is őrizze meg őket. Mindnyájan tapasztaljuk, hogy az élet nehézségeitől nem mentes az életünk. De ne feledjük, nem vagyunk egyedül! Jézus Szentlelke által tanácsol minket, és őrizi az életünket. Egy-egy fontosabb fordulópontonál megállva és visszatekintve, a legtöbbször így kezdhethetnénk a bizonyágtételt: „Ha nem lett volna velünk az Úr...” Ez az idézet a 124. zsoltárból származik. Dávid összegzi népe és a saját életét.

Biztos vagyok benne, hogy talán nincs is olyan olvasó, aki ne tudna, Dávidhoz hasonlóan, egy-egy személyes megtapasztalást felidézni, és másokkal is megosztani. Örömmel vesszük, ha ezt megteszik, hiszen egymás hite által nagyon sokat épülhetünk.

Tehát várjuk a bizonyágtételeket, személyes beszámolókat legkésőbb **június 30-ig**. A borítékra feltétlenül írják rá: „Ha nem lett volna velem az Úr...” Igérjük, hogy adásainkban ezek elhangoznak, és néhányat az Antennában is megjelentetünk.

A MAGYAR EVANGÉLIUMI RÁDIÓ ALAPÍTVÁNY ADÁSAI

	Rövidhullám 41 és 49 m 7210 és 6105kHz 10:30 – 10:45	Rövidhullám 31 m – 9735 kHz 17:30 – 18:00 HOT BIRD 21:30 – 22:00	Középhullám 215 m 1395 kHz 20:40 – 21:15	
V	—	Léleképítő	Ifjúsági műsor	
H	—	Jóhír a távolból Anyák a Bibliában	A Biblia üzenete	Evangélizáció
K	Igetanulmány	ITM Biblióra Jegyzetelve	A Biblia üzenete	Áhítat
SZE	Nőktől–nőknek	Igesarok	A Biblia üzenete	Gubancok
CS	Igehirdetés	Családi műsor	A Biblia üzenete	Lét és tudat
P	Cigányműsor (kéthetente)	„Érintés”	A Biblia üzenete	Gondolatok
	Életutak			
SZO	Gyermek–műsor	Lelkiposta Szolgatárs	Szemelgető	Lelkiposta

Figyelem! A **HOT BIRD** műholdról digitális rádióadás hallható 21:30-22:00. Technikai paraméterek: TWR Radio Frequency:12,379.60 MHz Transponder 84 Vertical Polary Symbol Rate: 27500 symbols/sec FEC 3/4 SID: 3080 PID Audio: 3530. Az adás csak digitális vevőkészülékkel fogható!

A frekvenciák / hullámhosszak esetleges változását időben közölni fogjuk. A műsorváltozás jogát fenntartjuk!

antenna

Kiadja a Magyar Evangéliumi
Rádió Alapítvány

Szerkeszti:
Kulcsár Tibor
Molnár Tünde

A rádióadásokat és lapunkat önkéntes adományokból tartjuk fenn. Az Antenna újságot, mint a MERA hivatalos értesítőjét mindenkinek díjmentesen megküldjük, aki azt kéri, vagy akinek a címét megküldik.

Postacímünk:

H-1428 BUDAPEST, Pf. 4

Tel/üzenetrögzítő: (1) 327-0440

WEB címünk: www.mera.hu

e-mail: radio@mera.hu

Pénzadományok az alábbi

cskk számlára küldhetők:

OTP Bp. II. 11702036-20573096

Swift code: OTPVHUHB

Adószámunk: 18007411-1-42

Készült: MA-Print Bt. Kiadó & Nyomda

Felelős vezető: **Mayer Gábor**

Tel.: (1) 424-5958